

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 3 grudnia 2013 roku, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zasądził od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz A. S. kwotę 23.896 złotych z ustawowymi odsetkami: - od kwoty 18.896 złotych od dnia 6 maja 2011 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 5000 złotych od dnia 7 września 2013 do dnia zapłaty .

Zasądził ponadto kwotę 3.880,19 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu i oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

W apelacji od punktu 1 i 3 powyższego orzeczenia strona pozwana zarzucając:

- naruszenie przepisu postępowania - art. 233 § 1 k.p.c. - poprzez:

zastosowanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów oraz nie wyciągnięcie logicznych wniosków z zebranego materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że nawierzchnia chodnika po którym poruszał się powód była pokryta grubą warstwą lodu i lód ten nie był posypany solą ani piaskiem i w konsekwencji uznanie, iż ubezpieczony nie podjął czynności zabezpieczenia przedmiotowej nawierzchni w należyty sposób, podczas gdy z zeznań świadków T. N. i G. C. wynika, iż ubezpieczony podjął wszelkie czynności niezbędne do odśnieżenia chodnika i skucia znajdującego się na nim lodu, a więc dopełnił ciążących na nim obowiązków wynikających z umowy nr (...) /PN/E - oparcie rozstrzygnięcia tylko i wyłącznie na zeznaniach świadków powołanych przez stronę powodową to jest K. P. i T. D. i odmowę wiarygodności oraz mocy dowodowej zeznaniom świadków powołanych przez stronę pozwaną T. N. i G. C. i w konsekwencji pominięcie ustalonego na podstawie zeznań tych świadków faktu, że nawierzchnia chodnika przy ulicy (...) była regularnie odśnieżana i posypywana odpowiednim środkiem zapobiegającym poślizgnięciu się - naruszenie przepisu postępowania - art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. poprzez wyprowadzenie błędnego wniosku z opinii biegłego J. F. i przyjęcie że złamanie szyjki kości udowej prawej nie ma cech złamania patologicznego, podczas gdy biegły w pisemnej opinii uzupełniającej w sposób wyraźny wskazał, że wobec sekwencji zdarzeń w jakich doszło do przedmiotowej szkody nie da się w pełni związku złamania ze schorzeniem samoistnym powoda wykluczyć

- zarzut naruszenia przepisu postępowania - art. 194 § 1 k.p.c. w zw. z art. 65 § 1 k.c. poprzez wadliwą wykładnię oświadczeń woli stron umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej potwierdzoną polisą OC nr : (...)" i w konsekwencji przyjęcie, iż pozwana ponosi odpowiedzialność za zaistnienie zdarzenia szkodzącego z dnia 21 grudnia 2010 r., mimo okoliczności iż przedmiotowa umowa nie obejmowała zakresem ubezpieczenia czynności T. N. polegających na likwidacji skutków zimy poprzez uprzątnięcie śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników, w tym chodnika na którym doszło do zaistnienia zdarzenia szkodzącego - naruszenie prawa materialnego art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich i zwrotu kosztów leczenia, przyjmując przy wyliczeniu należnej kwoty stawkę godzinową stosowaną przez (...) za pracę profesjonalnych opiekunów w wysokości 9,50 zł, podczas gdy powód nie udowodnił, aby korzystał z odpłatnej, profesjonalnej pomocy, a wręcz przeciwnie, wskazał, że opiekę nad nią sprawowała jego żona.

- naruszenie prawa materialnego - art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie, skutkujące przyznaniem zadośćuczynienia w wysokości zawyżonej względem charakteru doznanej krzywdy - rozmiaru cierpień fizycznych i psychicznych oraz ich trwałości.

- naruszenie prawa materialnego - art. 481 § 1 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie, skutkujące bezpodstawnym zasądzeniem odsetek ustawowych od żądanej przez powoda sumy zadośćuczynienia nie od chwili wyrokowania, lecz od chwili zgłoszenia roszczeń, kiedy rozmiar szkody i krzywdy ocenionej następnie według uznania sądu nie był dłużnikowi jeszcze znany.

W związku z podniesionymi zarzutami wnosił o :

1. zmianę rozstrzygnięcia w zakresie zaskarżenia poprzez oddalenie powództwa w zaskarżonej części, a także poprzez rozliczenie kosztów procesu stosownie do wyniku sprawy zweryfikowanego w toku instancji;

2. rozstrzygnięcie o kosztach procesu w zakresie postępowania w I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego, stosownie do wyniku postępowania i zasady odpowiedzialności strony za wynik sprawy.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja nie jest zasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Rozpoczynając analizę zarzutów apelacji, należy odnieść się w pierwszej kolejności do zarzutów prawa procesowego, gdyż prawidłowo ustalony i oceniony stan faktyczny determinuje kierunek dalszych rozważań w aspekcie prawa materialnego.

W pierwszej kolejności za chybiony należało uznać zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie błędnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie bez ich wszechstronnego rozważenia w oparciu o zasady logiki i doświadczenia życiowego. W myśl powołanego wyżej przepisu ustawy Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ocena dowodów polega na ich zbadaniu i podjęciu decyzji, czy została wykazana prawdziwość faktów, z których strony wywodzą skutki prawne. Celem Sądu jest tu dokonanie określonych ustaleń faktycznych, pozytywnych bądź negatywnych i ostateczne ustalenie stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

Jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż wbrew twierdzeniom apelującego w rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o cały zgromadzony materiał dowodowy i nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Przeprowadzona przez tenże Sąd ocena materiału dowodowego jest w całości logiczna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego, zaś wszelkie podniesione w tym zakresie w treści apelacji zarzuty stanowią w istocie jedynie niczym nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi i nie obarczonymi jakimkolwiek błędem ustaleniami Sądu Rejonowego.

Przede wszystkim Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, iż do przedmiotowego zdarzenia doszło na terenie nieruchomości zarządzanej przez Administrację (...), która na podstawie umowy z dnia 4 października 2010 roku powierzyła firmie (...) pieczę nad utrzymaniem porządku na tym terenie a za, którą to firmę ponosi odpowiedzialność strona pozwana z uwagi na zawartą polisę ubezpieczeniową.

Z treści polisy nie wynika ponadto wbrew twierdzeniom apelującego wyłączenie odpowiedzialności za utrzymanie należytego stanu nawierzchni w okresie zimowym.

W ocenie Sadu Okręgowego z zapisów zawartych w polisie wynika jednoznacznie, że taka odpowiedzialność była przedmiotem zawartej umowy ubezpieczeniowej co prawidłowo uznał Sąd meriti.

Sąd Okręgowy podziela ponadto ustalenia poczynione w oparciu o opinie biegłego ortopedy w zakresie przyczyn, które doprowadziły do złamania szyjki kości udowej powoda.

Wprawdzie biegły nie wykluczył możliwości złamania z uwagi na schorzenia na które cierpiał powód ale stwierdził również, iż całokształt okoliczności przemawia za przyjęciem, że nie miało miejsca złamanie patologiczne.

Przechodząc do analizy zarzut naruszenia art. 445 § 1 k.c. należy stwierdzić, iż zadośćuczynienie pieniężne przysługuje „za doznaną krzywdę”. Stanowi ono naprawienie szkody niematerialnej. Już ze swej natury jest więc niemożliwe do ścisłego wymierzenia. Okoliczność tę uwzględnia art. 445 § 1 k.c. stanowiąc, że tytułem zadośćuczynienia pieniężnego sąd może przyznać poszkodowanemu „odpowiednią” sumę. Powołany przepis, nie podając kryteriów decydujących o „odpowiedniości” zadośćuczynienia, pozostawił ich wypracowanie judykaturze. Według jej wskazań, wysokość zadośćuczynienia - mówiąc najogólniej - powinna być określona z uwzględnieniem wszystkich okoliczności danej sprawy, mających wpływ na rozmiar krzywdy doznanej przez poszkodowanego. Artykuł 445 § 1 k.c. daje więc podstawę do tego, że sąd może zasądzić odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy. Pozwala zatem na to, na co w drodze wyjątku dotyczącego spraw w nim wymienionych, m.in. spraw o naprawienie szkody, pozwala art. 322 k.p.c..

W orzecznictwie podkreśla się, że zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 września 2001r., III CKN 427/00, LEX nr 52766).

Pojęcie krzywdy mieści wszelkie ujemne następstwa uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, zarówno w sferze cierpień fizycznych jak i psychicznych. W konkretnych sytuacjach musi to prowadzić do uogólnień wyrażających zakres doznanego przez poszkodowanego uszczerbku niemajątkowego. Oceniając wysokość przyjętej sumy zadośćuczynienia, jako „odpowiedniej”, sąd korzysta z daleko idącej swobody, niemniej jednak nie może to być suma rażąco odbiegająca od zasądzanych w analogicznych przypadkach (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 2000r., II CKN 1119/98, LEX nr 50884).

Co więcej, w orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, że korygowanie przez sąd drugiej instancji wysokości zasądzonego zadośćuczynienia jest tylko wtedy uzasadnione, jeżeli w okolicznościach sprawy jest rażąco wygórowana lub rażąco niska (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2000r., II CKN 651/98, LEX nr 51063).

W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy wskazał, iż ustalając wysokość zadośćuczynienia wziął pod uwagę rozmiar uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku (10 %), cierpienia fizyczne związane z koniecznością przeprowadzenia zabiegu operacyjnego i rehabilitacji oraz trwałość dolegliwości bólowych, które powód odczuwał w związku z pogorszeniem swojej sprawności ruchowej. W oparciu o wskazane okoliczności w ocenie Sądu Okręgowego zadośćuczynienie w kwocie 20.000 złotych w świetle powyższych rozważań jest prawidłowe i adekwatne do rozmiaru krzywdy jakiej doznał powód w wyniku zdarzenia z dnia 21 grudnia 2009 roku.

Sąd Okręgowy ponadto podziela tę część rozważań zawartych w motywach rozstrzygnięcia a dotyczącą zarówno zasądzenia kwoty 700 złotych z tytułu zakupu wózka inwalidzkiego jak i kwoty 96 złotych tytułem zwrotu kosztów

dojazdu do placówek medycznych związanych z leczeniem kanałowym zęba powoda uznając , że pozostawały one w adekwatnym związku przyczynowym z przedmiotowym zdarzeniem .

Zważyć należy przecież, iż gdyby powód nie doznał złamania szyjki kości udowej i mógł poruszać się samodzielnie zarówno złamanie obojczyka jak i dojazd do lekarza stomatologa nie wymagałyby zakupu wózka inwalidzkiego jak i korzystania z przewozu osób niepełnosprawnych.

Prawidłowo ponadto Sąd meriti uznał, iż koszt opieki jednej roboczogodziny należy ustalić na kwotę 9,50 złotych jako , że bez znaczenia jest czy opiekę tę sprawowała osoba profesjonalnie trudniąca się wykonywaniem takich obowiązków czy też jak to miało miejsce w przedmiotowej sprawie osoba najbliższa powodowi.

Takie ustalenie znajduje oparcie w prawidłowej wykładni art.444§1 k.c. z której wynika , iż bez znaczenia jest kto taką opiekę praktycznie wykonuje i należy w tym zakresie stosować tożsame kryteria co do ustalenia wynagrodzenia tak sprawowanej opieki.

W ocenie Sadu Okręgowego również za całkowicie błędny należy uznać zarzut naruszenia art.481§1k.c. gdyż z treści art.817§1 k.c. wynika wprost w jakim terminie ubezpieczyciel winien spełnić świadczenie w wysokości wynikającej ze zgłoszenia szkody.

W ocenie Sądu rozpoznającego apelacje w przedmiotowej sprawie nie zaszły żadne okoliczności zwalniające pozwanego od spełnienia świadczenia w terminie wynikającym z treści cytowanego przepisu.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelacje jako pozbawioną podstaw zarówno prawnych jak i faktycznych i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c.